

214

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 14 lipca 1965 r.

W sprawie użyczenia pojazdów samochodowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej pracownikom tych jednostek lub innym jednostkom gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) oraz § 29 ust. 3 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Gospodarki Komunalnej z dnia 1 lutego 1965 r. w sprawie krajowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia dotyczą należących do jednostek gospodarki uspołecznionej, zwanych dalej „jednostkami”, autobusów przeznaczonych do przewozu więcej niż 15 osób łącznie z kierowcą oraz ciężarowych pojazdów samochodowych o ładowności ponad 1,5 tony, którymi jednostka nie prowadzi zarobkowego transportu drogowego; wymienione wyżej pojazdy samochodowe zwane są w dalszym ciągu „pojazdami”.

§ 2. 1. W uzasadnionych wypadkach kierownik jednostki może za zgodą rady zakładowej (rady miejscowej) zezwolić pracownikowi lub zespołowi pracowników tej jednostki na użycie pojazdu do innych celów niż służbowe pod warunkiem, że nie ucierpi na tym normalny tok działalności jednostki.

2. Kierownik jednostki w porozumieniu z radą zakładową (radą miejscową) może również w uzasadnionych wypadkach, na pisemny wniosek innej jednostki, użyczyć jej pojazdu pod warunkami, że przewóz wykonywany użyczonym pojazdem przez jednostkę, biorącą pojazd do używania, nie będzie miał charakteru zarobkowego oraz że nie ucierpi na tym normalny tok działalności jednostki użyczającej.

3. Do kierowania użyczonym pojazdem uprawniony jest tylko kierowca wyznaczony przez jednostkę użyczającą.

§ 3. Za używanie pojazdów do celów określonych w § 2 biorący pojazd do używania ponosi zwykłe koszty jego utrzymania; sposób ustalania tych kosztów określają § 4 i § 5.

§ 4. 1. Za używanie pojazdów do celów wymienionych w § 2 ust. 1 pobiera się następujące opłaty, licząc czas od chwili wyjazdu ze stałego miejsca postoju (zajezdni) do chwili powrotu do tego miejsca postoju (zajezdni):

- 1) za autobus — 2,10 zł od każdej osoby za każdą godzinę, najmniej jednak za faktyczną ilość miejsc siedzących w autobusie i najmniej za jedną godzinę,
- 2) za ciężarowy pojazd samochodowy:
 - a) o ładowności ponad 1,5 tony do 2 ton włącznie — 26,00 zł za każdą godzinę,
 - b) o ładowności ponad 2,0 tony do 2,5 tony włącznie — 28,00 zł za każdą godzinę,
 - c) o ładowności ponad 2,5 tony do 3,0 ton włącznie — 30,00 zł za każdą godzinę,
 - d) o ładowności ponad 3,0 tony do 5,0 ton włącznie — 5,00 zł za każdą godzinę od każdej zaczętej 1/2 tony ładowności pojazdu,
 - e) o ładowności ponad 5,0 ton — 50,00 zł za każdą godzinę od pierwszych 5,0 ton ładowności i 1,00 zł za każde dalsze rozpoczęte 1/2 tony ładowności ponad 5,0 ton.

2. Należność ustalona w sposób określony w ust. 1 pobiera się za użycie pojazdu do wyjazdów w okresie trwającym nie dłużej niż jedną dobę. Za czas przekraczający jedną dobę pobiera się:

- 1) należność według stawek, określonych w ust. 1, liczona tylko za czas efektywnego używania pojazdu, oraz
- 2) koszty faktycznych wydatków na płace kierowców w wysokości przypadającej za czas postoju pojazdu.

3. Sposób ustalania należności według faktycznej liczby godzin (ust. 1 i ust. 2 pkt 1) stosuje się, jeżeli przebieg pojazdu, przypadający średnio na każdą opłaconą godzinę, nie jest większy od 15 km. W razie przekroczenia tej normy należność pobiera się za tę ilość godzin, jaka wypada z podzielenia sumy przejechanych kilometrów przez 15. Godziny zaokrągla się przez opuszczenie okresów czasu do 30 minut lub doliczenie do pełnej godziny okresów czasu ponad 30 minut.

4. Przepisy ust. 1—3 nie mają zastosowania w razie użycia pojazdów w wypadkach określonych w zarządzeniu nr 83 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1962 r. w sprawie pokrywania kosztów używania pojazdów samochodowych uspołecznionych zakładów pracy dla celów wypoczynku świątecznego pracowników tych zakładów (Monitor Polski Nr 63, poz. 303).

§ 5. 1. Za używanie przez jednostkę pojazdów innej jednostki w wypadkach określonych w § 2 ust. 2 stosuje się stawki odpłatności według taryfy przewidzianej w przepisach o dostarczaniu środków przewozowych na rzecz wojska w czasie pokoju.

2. W razie użyczenia autobusu takim jednostkom, jak szkoła, przedszkole lub zakład opiekuńczy, pobiera się opłatę w wysokości 50% należności, obliczonej według taryfy określonej w ust. 1.

§ 6. Należności pobierane na podstawie przepisów niniejszego zarządzenia należy odprowadzać:

- 1) w jednostkach budżetowych — na dochody właściwej części budżetu (centralnego lub terenowego), którym dana jednostka jest objęta,
- 2) w pozostałych państwowych jednostkach organizacyjnych (przedsiębiorstwach, zakładach budżetowych, gospodarstwach pomocniczych i innych) oraz spółdzielniach — na dochody tych jednostek,
- 3) w centralnych organizacjach spółdzielczych i ich jednostkach budżetowych — na fundusz, z którego pokrywane są wydatki administracyjne tych organizacji oraz ich jednostek,
- 4) w organizacjach społecznych — na dochody własne tych organizacji.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 8 lipca 1953 r. w sprawie opłat za używanie pojazdów samochodowych jednostek gospodarki uspołecznionej przez inne jednostki (Dziennik Taryf i Zarządzeń Komunikacyjnych Nr 13, poz. 130).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1965 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*